

РЕШЕНИЕ

№ 7559

гр. София, 14.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10894** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 08.08.2021 г. по НАХД № 9048/2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-006758/30.06.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. /Д“ИТ“-С./, с което на касатора, на осн. чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение на чл. 14, ал. 1, във вр. с чл. 16, ал. 1, т. 7 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/, във вр. с чл. 16, т. 1, б. Д и б. Е, във вр. с чл. 60, ал. 1 и ал. 2 и чл. 55 от Наредба № 4/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи / Наредба № 4/2004 г./.

Навежда твърдения, че решението на СРС е неправилно, поради противоречие с материалния закон и процесуалния закон. В съдебно заседание не се представлява. В писмена молба от адв. П., моли да се постанови решение, с което да се отмени съдебния акт и вместо него се постанови друг, с който се отмени изцяло НП предмет на въззивната проверка. Моли да бъдат присъдени разноски.

Ответникът, представляван от юрк. Х., взима становище за неоснователност на

жалбата. Претендира се присъждане на юрк. възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА взема становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение от 08.08.2021 г. по НАХД № 9048/2020 г., СРС е потвърдил НП № 22-006758/30.06.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. /Д“ИТ“-С./, с което на Д. Е. И. Г.” О., на осн. чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ е наложена „имуществена санкция” в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. В съответствие със събраните и проверени в хода на проведеното съдебно дирене доказателствени материали, правилно, обосновано и подробно е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата част към постановеното от него решение. За да потвърди НП е установил, че то е издадено при съответствие с материалния закон, като е изложил подробни, правилни и съобразени с доказателствения материал правни изводи, които изцяло се споделят от касационната инстанция.

Неоснователни и неподкрепени с доказателства са доводите в касационната жалба, че решението е незаконосъобразно и необосновано. Съдържанието на жалбата е твърде бланкетно, в голямата си част пресъздаващо текстово съдържанието на нарушените правни норми, както и с изложени твърдения, че за работника не са настъпили вредоносни последици. Въззивният съд правилно е приел, че санкционираното юридическо лице е извършило нарушението описано в АУАН и НП. Правилно са обсъдени приложените по делото, безпротиворечиви и кореспондиращи си писмени доказателства, както и свидетелските показания, от които безспорно се установява извършеното нарушение на чл. 14, ал. 1, във вр. с чл. 16, ал. 1, т. 7 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/, във вр. с чл. 16, т. 1, б. Д и б. Е, във вр. с чл. 60, ал. 1 и ал. 2 и чл. 55 от Наредба № 4/2004 г. Правилно е посочена нормата на чл. чл. 14, ал. 1 от ЗЗБУТ, която изрично предвижда, че юридическите и физическите лица, които самостоятелно наемат работещи, юридическите и физическите лица, които ползват работещи, предоставени им от предприятие, което осигурява временна работа, както и лицата, които за своя сметка работят сами или в съдружие с други, са длъжни да осигурят здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата, както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки или места. В съответствие с изискването по цитираната норма, в текста на чл. 16, ал. 1, т. 7 от ЗЗБУТ е въведено задължение, при осъществяване на дейността за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд работодателят да не допуска до местата, където съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота, лица, които не са подходящо обучени, инструктирани и екипирани. Същите норми са обвързани с посочените разпоредби от Наредба № 4/2004 г., които от своя страна уреждат минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи. Преценката за наличие на административно нарушение на АНО е правилна. Както

правилно е посочил районният съд, в настоящия случай АНО е подкрепил с достатъчно факти и доказателства твърдяното нарушение за неизпълнение на задължението за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на лицето Р. Д.. В случая безспорно е установено извършено от дружеството административно нарушение. Това нарушение е подведено правилно към съответната санкционна норма на чл. 413, ал. 2 от КТ и изводите на СРС изцяло се споделят от касационната инстанция. Размерът на санкцията е определен в минимален размер, предвиден в санкционната норма на чл. 413, ал. 2 от КТ, въпреки тежестта на нарушението на трудовото законодателство и апропо, противно на твърденията на процесуалния представител на касатора, са налице множество и то значителни вредни последици за лицето Р. Д., произтичащи именно от липсата на здравословни и безопасни условия на труд. В тази връзка не се приемат за основателни наведените от процесуалния представител на касатора доводи за приложение на чл. 415в от КТ и чл. 28 от ЗАНН. Както правилно е посочил районният съд в решението си, каквито и обезщетения да получи пострадалото лице, неговото здраве няма да бъде никога във вида, както преди да бъде извършено административното нарушение.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни. При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, и направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 08.08.2021 г. по НАХД № 9048/2020 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Д. Е. И. Г." О., да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.